

De duivelse violist

Een viol en een hoed en een helderzwarte jas,
je zou denken dat hij een vogelschrik was,
van de eerste strijk met de boog over de snaar,
ja, je werd het in je benen d'rect gewaar.

Over heel het dorp viel het ongeluk,
het kruis viel van het altaar stuk,
en de hond van de smid beet een stuk uit diens oor,
en liep vlug met dat stukje ervandoor.

Wie zijn schuld zou dit all'maal kunnen zijn,
de schrik zat er in bij groot en klein,
toen weerklonk er een deuntje uit zijn viol.
't Leek of de duivel zich daarin verschool.

De violspeler moest daarom hard aangepakt,
ieder kon dan zijn op zijn gemak.
En met trotse pretentie de smid aan het woord:
“Rond zijn hals leggen wij best een koord.”

Toen de violist dit al gauw vernam,
streek hij met de boog naast zijne kam.
En de melodie die bracht geluk.
Iedereen klapte zijn handen stuk.

De duivelse viool

Guido Krieken

Basismelodie

Tussenspelen

